

ת"פ 34091/08/14 - מדינת ישראל נגד מ מ

בית משפט השלום בבית שמש

ת"פ 34091-08-14 מדינת ישראל נ' מ
בפני כב' השופט ירון מינטקביץ

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מ מ

הנאשם

הכרעת דין

רקע

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של תקיפת בת זוג ואיומים.

על פי עובדות כתב האישום ביום 19.11.13, בסמוך לשעה 23:30, תקף הנאשם את אשתו, גב' א מ (להלן: **המתלוננת**). במהלך ויכוח בין הנאשם למתלוננת בבית המשפחה, תפס הנאשם את המתלוננת בפניה וגרם לה לשריטה בשפה, משך אותה בשערה אל מחוץ לבית. כמו כן, איים הנאשם על המתלוננת כי יהרוג אותה.

יריעת המחלוקת והתנהלות ההליכים

הנאשם כפר במיוחס לו. בישיבת יום 10.11.14 השיב הנאשם כי אכן היה בינו ובין המתלוננת "משהו", אך הנאשם הכחיש כי נקט אלימות כלפיה. לפיכך נקבע התיק לשמיעת ראיות.

הנאשם סרב לקבל יצוג משפטי. בדיון ההקראה הבהרתי לנאשם החשיבות שבקבלת יצוג ואף קבעתי דיון נוסף על מנת שישקול עמדתו, אך הנאשם עמד על סרובו. משכך, התנהל התיק כאשר הנאשם ניהל את הגנתו בעצמו, תוך סיוע של בית המשפט.

במהלך שמיעת התיק ובמתן הכרעת הדין הזהרתי את עצמי, כי מדובר בנאשם אשר אינו מיוצג. עם זאת, מדובר בהליך אשר אינו מעורר שאלות עובדתיות או משפטיות מורכבות. כמו כן, התרשמתי כי הנאשם אדם נבון, וכי הוא ידע להציג טענותיו ולהתמודד עם ראיות התביעה.

ראיות התביעה

לאור העובדה שהתיק התנהל בעוד הנאשם אינו מיוצג, לא היה מנוס משמיעת כל העדויות. העדות המרכזיות היו

המתלוננת ושתי בנותיו של הנאשם.

המתלוננת

המתלוננת העידה, כי ביום הארוע גילתה שהנאשם מעל באמונה בענייני כספים, ועל כן נכנסה לסערת רגשות והשתוללה. לאחר מכן ברח מהבית ופחדה לחזור. המתלוננת הכחישה כי הנאשם נקט כלפי אלימות או איומים. המתלוננת אישרה כי נגרמה לה שריטה בפניה, אך הסבירה שהיא שרטה את עצמה, אגב השתוללותה.

המתלוננת אישרה, כי בהודעותיה במשטרה מסרה שהנאשם תקף אותה, אך לדבריה ההודעות משקפות דמיונות שלה, ודברים שהמציאה, משום שחשבה שהנאשם עתיד לתקוף אותה באופן אותו תיארה באמרותיה.

בשל הסתירה בין עדות המתלוננת לפני ואמרות החוץ שלה, הוגשו שתי הודעותיה במשטרה, מיום 20.11.13, שעה 0:38 (4/ת) ומיום 20.11.13, שעה 9:45 (5/ת).

בהודעה 4/ת מסרה המתלוננת, כי ביום 19.11.13 התגלע ויכוח בינה ובין הנאשם בענייני כספים. בסמוך לשעה 23:30 עישה המתלוננת סיגריה במיטה שבחדר השינה של בני הזוג. הנאשם צעק עליה משום שעישנה בחדר השינה, תפס אותה בפניה ושרט אותה מעל השפה ואז גרר אותה בשערות ראשה אל מחוץ לבית וסגר את הדלת.

בעקבות הארוע המתלוננת הלכה אל ביתה של בתה, על מנת שלא להשאר עם הנאשם באותו הבית.

בסיום חקירתה נשאלה המתלוננת האם הנאשם איים עליה, והשיבה בחיוב, אך ציינה שאינה זוכרת בודאות. עם זאת אמרה, כי **"יודעת שהנאשם רצה להרוג אותה"**.

ש א

העדה היא בתם של הנאשם והמתלוננת. בעדותה לפני מסרה, כי זכור לה ארוע בו אמה - המתלוננת - הגיעה אל ביתה בשעת לילה בעקבות מריבה עם הנאשם.

העדה הכחישה כי ראתה סימני חבלה על המתלוננת, הכחישה כי אחותה יסמין שלחה לה תמונה של חבלה שנגרמה למתלוננת והכחישה כי שמעה מהמתלוננת שהנאשם הכה אותה.

העדה אשרה, כי כאשר מסרה הודעה במשטרה אמרה דברים שונים, אך עמדה על כך שהנאשם מעולם לא תקף את המתלוננת.

בשל הסתירה בין עדותה של העדה לפני ובין אמרת החוץ שלה, הוגשה הודעתה במשטרה מיום 25.11.13, שעה 18:26 (3/ת).

בהודעתה 3/ת מסרה העדה, כי ביום הארוע שמעה מהנאשם ומהמתלוננת, בשיחות נפרדות, על כך שרבו ביניהם ועל כך שרוצים להפרד. העדה ניסתה לפשר בין השניים וסיכמה עם המתלוננת כי המתלוננת תחזור לביתה, למרות חששה של המתלוננת מהנאשם.

ביום 20.11.13, בסמוך לחצות, התקשרה אליה המתלוננת ואמרה שהנאשם הרביץ לה ונעל אותה מחוץ לבית. העדה

אמרה למתלוננת לבוא אליה והשתיים פנו לתחנת המשטרה.

העדה הבחינה כי למתלוננת יש שריטה בשפה העליונה בצד שמאל מתחת האף. עוד אמרה, כי אחותה, יסמין, צילמה את השריטה.

י ש

העדה היא בתם של הנאשם והמתלוננת.

בעדותה לפני אישרה כי ראתה שריטה על פניה אל המתלוננת, על האף, בסמוך לארוע אך הכחישה כי צילמה את השריטה ומחקה אותה. העדה גם הכחישה כי אמרה לחוקרת משטרה שצילמה את השריטה ומחקה אותה.

בשל הסתירה שבין דברי העדה לפני ואמרת חוץ שלה, הוגש מזכר שערכה השוטרת חגית נוסרי בעקבות שיחה עם העדה ביום 8.12.13 (ת/2). מהמזכר עולה, כי העדה אמרה לשוטרת שביום הארוע צילמה שריטה בפניה של המתלוננת והעבירה את התמונה לאחותה, העדה שני איטח. לאחר מכן מחקה את התמונה, על מנת שילדיה לא יראו אותה.

ממדוח אבו יוסף

העד הוא שוטר סיור אשר פגש במתלוננת בעקבות קריאה של בתה. העד שמע מהמתלוננת כי בעלה תקף אותה, משך בשערה ודחף אותה אל מחוץ לבית. המתלוננת אמרה לעד כי היא סובלת מכאבים בראש ובשפה.

גובי האמרות

לאור העובדה שהנאשם אינו מיוצג, העידו החוקרים השונים אשר גבו את הודעת הנאשם, הודעות המתלוננת והעדה שני איטח וכן החוקרת אשר כתבה את המזכר המתעד שיחה עם יסמין שמש.

החוקרים העידו, כי ההודעות אותן גבו מתעדות באופן מדויק את אמרותיהן של המתלוננת ושני איטח וכן כי המזכר מתעד את דבריה של יסמין שמש לחוקרת.

ראיות ההגנה

הנאשם העיד להגנתו וכן הגיש מספר מסמכים.

בעדותו הראשית כלל לא התייחס לארוע מושא כתב האישום, אלא רק לויכוח בענייני כספים אשר היה לו עם המתלוננת.

גם כאשר נחקר נגדית לא הסכים להתייחס לעדויות נגדו, אלא הסתפק בהכחשה גורפת של אלימות או איומים מצדו כלפי המתלוננת.

בהודעתו במשטרה הסביר הנאשם את תלונתה של המתלוננת בכך שבמסגרת עבודתה בביטוח הלאומי קיבלה הדרכה מ"בעלי מקצוע" כיצד לפגוע בו במסגרת הליכי גירושין.

דין והכרעה

לאחר ששמעתי את העדויות והתרשמתי באופן בלתי אמצעי מן העדים, אני מעדיף ללא היסוס את אמרות החוץ של המתלוננת ובנותיה שני איטח ויסמין שמש על פני עדויותיהן לפני. כמו כן לא ראיתי לתת כל משקל לעדותו של הנאשם לפני. אנמק:

המתלוננת

המתלוננת מסרה במשטרה הודעה ברורה ומפורטת בדבר תקיפתה על ידי הנאשם (ת/4). מקריאת ההודעה לא יכול להיות ספק, כי מדובר בתיאור של ארוע אשר על פי דברי המתלוננת התרחש זמן קצר קודם למסירת ההודעה. הסברה של המתלוננת, כאילו אמרתה ת/4 אינה תיאור של ארוע שהתרחש בעבר, אלא תיאור של דברים שהיא חשה שהנאשם יעשה לה, אינו מתיישב בשום אופן עם תוכן האמרה או עם השכל הישר. גם ההסבר החלופי אותו הציעה המתלוננת, כי ההודעה מתארת דברים אותם העלתה בדמיונה, אינו מתיישב עם השכל הישר.

מעדות המתלוננת עלה רושם ברור, כי כל מטרתה לשחוק את הודעתה ת/4 ולחלץ הנאשם מאשמה, על חשבון מתן עדות אמת. לאור זאת לא ניתן לקבל את עדותה לפני או לתת לה כל משקל.

שני איטח

דברים דומים ניתן לומר גם על עדותה של שני איטח. גם עדות זו נועדה לשחוק את משקלה של אמרת החוץ ת/3 ולחלץ את הנאשם מאשמה. העדה טענה בתוקף, כי לא הבחינה בכל סימני חבלה על פניה של המתלוננת, למרות שהמתלוננת ויסמין שמש העידו לפני כי היו סימני חבלה על פניה של המתלוננת. גם השוטר ממדוח שמע מהמתלוננת כי היא סובלת מכאבים בשפה.

יסמין שמש

גם עדותה של י עשתה רושם ברור, כי המטרה היחידה העומדת לנגד עיניה היא לחלץ את הנאשם מאשמה ולא למסור עדות אמת.

י טענה בתוקף שלא צילמה שום תמונה של החבלה על פניה של המתלוננת וטענה שאינה זוכרת שיחה של עם החוקרת. מנגד, המזכר ת/2 מתעד שיחה בין החוקרת לעדה, שם העדה אמרה במפורש כי צילמה את החבלה אך מחקה אותה מהטלפון, על מנת שילדיה לא יראו את התמונה. עדותה של החוקרת, כי המזכר מתעד את השיחה, נאמן עלי. לא ראיתי כל סיבה להניח כי החוקרת תבדה מליבה את הדברים - מה גם שתוכן המזכר ת/2 מתיישב עם אמרתה של שני, ת/3.

ועדיין, גם בעדותה לפני אישרה י כי הבחינה בחבלה בשפה של המתלוננת.

הנאשם

עדותו של הנאשם עשתה רושם בלתי מהימן לחלוטין ולא ראיתי לתת לעדותו לפני כל משקל.

בעדותו הראשית נמנע הנאשם לחלוטין מלהתייחס לאישום המיוחס לו, והתמקד בחלוקת שבחים לעצמו על תפקודו

כאב וכן זוג. גם בחקירתו הנגדית נמנע מלהשיב לשאלות ביחס לארוע עצמו, ונתן תשובות מתחכמות. כך למשל סרב הנאשם להסביר כיצד נגרמה למתלוננת חבלה, וזאת משום שאינו רופא או מומחה (ע' 19, ש' 13). הנאשם גם סרב להציע הסבר לתלונות נגדו, בטענה שהוא אינו אחראי למה שאומרים אחרים.

הנאשם טען, בעדותו לפני וגם בהודעתו ת/1, כי לאחר שהמתלוננת הקימה צעקות, הוא יצא אל מחוץ לביתו, על מנת ששכניו יראו שלא נקט אלימות - והסבר זה מלמד, כי היה לנאשם בסיס להנחה שיועלו נגדו טענות כי נקט אלימות.

סיכום

אמרות החוץ של המתלוננת ושתי בנותיה ברורות, הגיוניות ומשתלבות אלו באלו באופן הגיוני. מנגד, עדויותיהן לפני עשו רושם אומלל, ולא ראיתי מנוס מהמסקנה שכל מטרתן היתה לסייע לנאשם ולא לתאר הארועים כפי שהתרחשו בפועל.

לאמרת החוץ של המתלוננת יש חיזוק חיצוני משמעותי - חבלה על פניה, אשר מתיישבת עם האפשרות שהותקפה על ידי הנאשם כפי שתארה בת/4, ואינה מוסברת על ידי הנאשם. המתלוננת ויסמין אישרו בעדויותיהן את קיומה של החבלה והנאשם לא חלק על כך.

תמיכה חיצונית נוספת לדברי המתלוננת היא מצבה הנפשי הנסער כאשר הגיעה אל שני (ת/3 ש' 24).

מעבר לכך, קיימות אמרותיה של המתלוננת בפני שני ובפני השוטר ממדוח, מיד לאחר ארוע, בהזדמנות הראשונה שהיתה לה להתלונן. לאמרות אלו משקל ראיתי עצמאי, גם ללא עדות המתלוננת לפני.

לאור האמור למעלה, ראיתי להעדיף את אמרת החוץ של המתלוננת ת/4 על פני עדותה ועל פני עדות הנאשם ולקבוע, כי הארוע התרחש כפי שתואר בת/4.

מכאן עולה המסקנה, שהוכח לפני מעבר לספק סביר, כי הנאשם תקף את המתלוננת בכך שתפס אותה בפניה ומשך אותה בשערה אל מחוץ לבית המשפחה וגרם לה לשריטה בפניה.

מנגד, לא ראיתי כי עבירת האיומים הוכחה. מעדות המתלוננת אמנם עולה, כי בתשובה לשאלה מדריכה, האם הנאשם איים עליה, השיבה בחיוב. עם זאת, המתלוננת עצמה סייגה את תשובתה ולא ברור כלל מתי היה הארוע ומה היתה לשון האיום.

לפיכך מזכה את הנאשם מעבירת האיומים ומרשיע אותו בתקיפת בת זוג.

ניתנה היום, י"ג תמוז תשע"ה, 30 יוני 2015, במעמד הצדדים